

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΤΟ - ΡΕ: ΑΡΜΟΝ ΚΑΙ ΖΕΡ-
ΜΠΙΝΤΟΝ: ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΟΚΚΟΤΩΝ

Ὁ Θίασος τῆς Δραματικῆς Σκηνῆς μὲ τὸ «Σχολεῖο Κοκκοτῶν» τῶν Ἀρμόν καὶ Ζερμπιντόν ξεπλήρωσε ἓνα μέρος ἀπὸ ὅσα ἔχει ὑποσχεθεῖ: Ἔδωσε μίαν εὐχάριστη βραδυά.

Τὸ πῶς ἡ εὐχάριστη αὐτῇ βραδυά μποροῦσε ν᾿αἰδοθεῖ μ' ἓνα ἄλλο ἔργο σύγχρονο καὶ καλύτερο, τὸ πῶς ἀκόμη τὸ ἴδιο αὐτὸ ἔργο θὰ μποροῦσε στὰ χέρια ἐνὸς Jean Louis Barrault νὰ ποῦμε νὰ ἔχει ἀλλάξει ὀλότελα μορφή (καὶ πῶς θὰ μποροῦσε κανεὶς εὐκόλα νὰ θέσει τὰ ὅρια μορφῆς καὶ οὐσίας) εἶναι γκρίνιες πού δὲν ἔχουν τὴν θέση τους, σ' ἓνα κριτικὸ σημείωμα, ἀλλὰ εἶναι θέμα μελέτης καὶ συζήτησης καλῆς πίστεως.

Τὸ «Σχολεῖο Κοκκοτῶν» μὲ τὸν τρόπο πού ἀνεβάστηκε, τρόπο ἴσως προσφορώτερο καὶ στὰ ἐκφραστικὰ μέσα τῶν ἠθοποιῶν, δόθηκε πολὺ ὠραία.

Ἀπὸ τὸν κ. Παρασκευᾶ πού ἔδωσε ἓναν ἀειθαλῆ, ἀεικίνητο καὶ ἀεὶ συναρπαστικὸ Στανισλάς ντέ Λαφερρονιέρ, ὡς τὴν κυρία Ραυτοπούλου, μιὰ χαρακτηριστικὴ κυρὰ Μπερνού, ὅλοι οἱ ἠθοποιοί, εἶταν ἐξαιρετοί:

Ἡ κ. Ἀλέκα Καστέλη χαριτωμένη καὶ

εὐστροφη, ἡ Κα Βίλμα Κύρου, ἀπολαυστικὸ κουτορνίθι, ὁ κ. Γληνὸς τέλειος Λαμπώμ, ὁ κ. Κωτσόπουλος πειστικὸς ἐραστὴς καὶ ὁ ἐξαιρετικὸς Ρασινέ πού μᾶς ἔδωσε ὁ κ. Μορρίδης πού στὸ παίξιμό του δὲν εἶχε κανένα ἴχνος ἀναμνήσεως τοῦ παρελθόντος.

Κι' ὁ κ. Βασιλείου μπόρεσε μὲ ἀπλὰ μέσα νὰ σκηνοθετήσῃ ἀντάξια τὸ ἔργο.

Τὸ ἔργο ἔχει γιὰ ὑπόθεση τὴν ἄνοδο μιᾶς κοκκοτούλας, τῆς Ζινὲτ Μασσάν, ἀπὸ τὸ φτωχικὸ ἀπαρτῆμα τῆς συνοικίας ὡς τὸ μεγαλοπρεπὲς διαμέρισμα τῆς λεωφόρου. Τὸ πῶς ἡ Ζινὲτ ἀπὸ γυναικούλα ἀσήμαντη ἐξελλίσσεται σὲ λέαινα τῆς κοσμικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς τοῦ Παρισιοῦ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ καθηγητοῦ καλῶν τρόπων γιὰ ἐλαφρὲς κυρίες ντέ Λαφερρονιέρ, δὲν εἶναι γραμμένο πάνω στὰ καλούπια τῆς μεγάλης θεατρικῆς τέχνης. Οὔτε ὁ Λαμπώμ, ὁ ἐμπορευόμενος ἐραστὴς πού θὰ τὴν πάρῃ πρῶτος ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ νεαροῦ ἐραστῆ τῆς, εἶναι πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς τόσους γάλλους ἐμπόρους κρασιῶν, ἢ σιδηρικῶν, ἢ ὑφασμάτων τοῦ Γαλλικοῦ Μπουλβάρ καὶ δὲν εἶναι μὲ διαβολεμένη μαστοριά δοσμένος ὁ Ρασινέ ὁ συνεταῖρος τοῦ Λαμπώμ, πού θὰ τοῦ τὴν πάρῃ, Γενεβιέβη ντέ πλέον, γιὰ νὰ φτάσουν μαζὺ στὴν κορυφὴ τῆς σταδιοδρομίας τους, πού καὶ κεῖ θὰ τὴν δώσει στὸν ὑπουργὸ πού τὴν πολιορκεῖ—γιατὶ ἡ ἄνοδος εἶναι ὅπως καὶ τὸ κατρακύλημα ἀσταμάτητη—κι' ὁ καντσονετίστας ὁ Ροβέρτος εἶναι ὁμοίος μ' ὅλους τοὺς νεαροὺς ἐραστὲς τῶν ἐλαφρῶν γαλλικῶν ἔργων, μὰ κεῖνο πού κάνει τὸ ἐργάκι αὐτὸ τῶν ἐλληνογάλλων συγγραφέων νὰ στέκεται καὶ νὰ ἀκούγεται ἀκόμη καὶ μ' εὐχαρίστηση (ἢ τοῦλάχιστον χωρὶς ἀγανάκτηση κι' ἀπ' τοὺς πρὸ δύσκολους), εἶναι ὅτι οἱ δύο συγγραφεῖς τοῦ ἤξεραν νὰ βάλουν τὰ σωστὰ λόγια στὸ στόμα τοῦ σωστοῦ ἥρωα, ἤξεραν δηλαδὴ χωρὶς νὰ εἶναι μεγαλοφυεῖς οὔτε καὶ γιὰ τὴν ἐποχὴ τοὺς πρωτότυποι, νὰ γράψουν ἓνα θεατρικὸ ἔργο.

Ἄγλαϊα Μητροπούλου